

95. møde

Onsdag den 25. april 1979 kl. 13.00

Dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om Københavns lufthavnsvæsen.
(Lovforslag nr. L 209).

Meddelelser fra formanden:**Formanden:**

Medlemmer af folketinget Grethe Fenger Møller (KF), Poul Schlüter (KF), Palle Simonsen (KF) og Stetter (KF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om nyhedsformidlingen i Danmarks Radio.
(Beslutningsforslag nr. B 102).

Medlemmer af folketinget Poulsgaard (FP) og H. C. Hansen (FP) har meddelt mig, at de ønsker til ministeren for kulturelle anliggender at stille følgende:

Forespørgsel.

»Mener regeringen, at der trods statens hastigt voksende gæld og underskud bør ske forøgelse af anvendelsen af skatteydermidler til de såkaldt kulturelle formål, som finder nåde hos de af staten udpegede nævn og udvalg m.v.?«

(Forespørgsel nr. XXVIII).

Skatte- og afgiftsudvalget har afgivet:

Betænkning over forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Personfradrag for pensionister og forhøjelse af gebyrer). (Lovforslag nr. L 116).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Boligudvalget har afgivet:

Betænkning over forslag til lov om ændring af lov om leje. (Om retten til at holde mindre husdyr) [af Jens Møller m. fl.]. (Lovforslag nr. L 137).

Eksemplarer er omdelt.

I henhold til Europarådets statut, artikel 25 og artikel 26, skal der af folketinget blandt dets medlemmer udpeges 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets rådgivende forsamlings 31. ordinære session.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Grethe Fenger Møller (KF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om nyhedsformidlingen i Danmarks Radio.
(Beslutningsforslag nr. B 102).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

1) Til statsministeren af:

Tove Jørgensen (DKP):

»Mener statsministeren, at det er foreneligt med ligestillingslovene, at gifte kvinder med børnepasningsproblemer ikke kan få erstatning for tab af arbejdsindtægt eller arbejdsløshedsdagpenge over de sociale love efter endt barselhvile?«

(Spm. nr. 847).

Skriftlig begrundelse.

Hvis en kvinde efter endt barselhvile melder sig i sin arbejdsløshedskasse som arbejds-søgende, afkræves hun dokumentation for, at hun kan få sit barn passet. Hvis ikke hun kan det, fratages hun arbejdsløshedsdagpengene iflg. arbejdsministerens cirkulære AF 7/79, AK 4/79.

I et svar til hr. Jørgen Jensen den 7. februar 1979 siger statsministeren, at han er sikker på, at både arbejdsministeren og socialmini-

[Tove Jørgensen]

steren vil være opmærksomme på et samarbejde, således at uheldige virkninger af den nuværende situation fjernes.

Den egentlige årsag til problemet er kommunernes manglende opfyldelse af bistandslovens krav om det nødvendige antal daginstitutioner. Ikke desto mindre hævder socialministeriet i et svar til folketingets socialudvalg,

at tab af indtægt som følge af manglende børnepasningsmulighed efter barselhvile ikke kan betragtes som en social begivenhed,

at en gift kvinde, der kommer i denne situation, anses for ikke at have udnyttet sine arbejdsmuligheder,

at familien kun kan få økonomisk hjælp, hvis manden ikke kan klare forsørgelsen, at bistandshjælpen under alle omstændigheder vil være mindre end arbejdsløshedsdagpengene, og

at en kommune kan forlange, at familien flytter til en billigere bolig.

Dette regelsæt betyder, at en gift kvinde, der er så letsindig at få børn, risikerer total udstødning af arbejdsmarkedet uden at få en rød øre i erstatning, samtidig med at familiens hidtidige levevilkår alvorligt forringes.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det spørgsmål, fru Tove Jørgensen har stillet, har jo været rejst før. Når der i spørgsmålet henvises til ligestillingslovene, går jeg ud fra, at der tænkes på lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse. Denne lov indeholder, som vi alle ved, en række regler, der forbyder en arbejdsgiver at forskelsbehandle mænd og kvinder. Da indirekte forskelsbehandling også er forbudt, kan en arbejdsgiver f. eks. heller ikke afskedige en kvinde på grund af graviditet eller fødsel.

Den situation, der er beskrevet i fru Tove Jørgensens spørgsmål, drejer sig ikke om arbejdsgivernes forpligtelse, men om muligheden for støtte fra det offentlige til kvinder, der søger arbejde efter endt barselhvile, og en sådan situation falder helt uden for ligebehandlingslovens område og de regler, der i øvrigt gælder i en situation af denne art; situationer, der falder ind under bistandsloven og andre steder, har intet med ligebehandlingen at gøre.

I øvrigt bør den situation, som fru Tove Jørgensen har beskrevet, efter min mening slet ikke anskues som en kønsdiskriminations-sag, men snarere som et familiepolitisk anliggende, og jeg kan i den forbindelse henholde mig til det svar, som jeg har givet fru Tove Jørgensens partifælle hr. Jørgen Jensen den 7. februar i år.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg takker for svaret, selv om jeg ikke synes, det var tilfredsstillende. Det er jo sådan, at selv om der ifølge ligestillingslovene er forbud mod at afskedige en kvinde på grund af graviditet, kan man finde alle mulige andre årsager til at afskedige hende, mens hun er gravid, og det giver lovene ingen mulighed for at forhindre. Det vil altså sige, at vi fortsat kan risikere, at der er kvinder, som mister deres arbejde, mens de er gravide, og som efter endt barselhvile må henvende sig i arbejdsløsheds-kassen som arbejdssøgende, hvor de konfronteres med arbejdsministerens cirkulære, der klart og tydeligt siger, at kvinderne skal dokumentere, at de på ny kan komme i arbejde.

Så siger ministeren her, at det ikke har noget med ligebehandling at gøre. Hvad i alverden har det så? Hvad er konsekvensen af det svar, som socialministeren har givet? Det er, at gifte kvinder kan udstødes totalt af arbejdsmarkedet på grund af den behandling, de får, henholdsvis på grund af arbejdsministerens cirkulære og på grund af den tolkning af de sociale love, der praktiseres, således som vi har fået det bekræftet i folketingets socialudvalg. Det betyder, at en gift kvinde ikke kan sikres ret til erstatning for det indtægtstab, der følger af, at hun ikke kan få sit barn passet. Det er kommunen, der er skyld i, at hun ikke kan få barnet passet, for ifølge bistandsloven er kommunen forpligtet til at etablere det nødvendige antal daginstitutioner. Det gør kommunen ikke, og det kan slet ikke betale sig for kommunen, for hvis ikke den skal betale en rød øre i bistandshjælp til den kvinde, men derimod skal have udgifter ved at etablere en daginstitutionsplads, har den ikke nogen som helst motivation til at få den kvinde i arbejde igen, og det vil sige, at hun risikerer overhovedet ikke at kunne komme i arbejde.

[Tove Jørgensen]

Det er også sådan, at det er kvinderne, det vil gå ud over. For det første er det kun kvinder, der får barselhvile, og det er derfor kun kvinder, der bliver ramt af kravet. For det andet har kvinderne den ringeste løn, og af hensyn til familiens samlede økonomiske situation er det kvinderne, der kommer til at blive hjemme, fordi det er billigst for familien.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Fru Tove Jørgensen spurgte, hvad der er konsekvenserne af den linje, der ligger i bl. a. socialministerens og arbejdsministerens cirkulære. Dertil kan jeg sige, uden at jeg på nogen måde mener det rigtigt at gå i enkeltheder om sociallovgivningen, at bistandslovens almindelige regler er tilstrækkelig smidige til at forebygge det, man kunne kalde urimelige virkninger i de tilfælde, som fru Tove Jørgensen omtalte. I hvert fald er der en rimelig dækning også i forhold til det problem, der ligger bag ved fru Tove Jørgensens spørgsmål.

Tove Jørgensen (DKP):

Så er det vist nødvendigt at skære det ud i pap. Ifølge socialministeren er forudsætningen for, at der kan ydes kontanthjælp efter bistandslovens § 37, at der foreligger ændringer i en persons forhold, som i en begrænset tid afskærer den pågældende fra at skaffe det fornødne til eget eller familiens underhold, en såkaldt social begivenhed. Så siger ministeren: manglende mulighed for at få et barn passet kan efter socialministeriets opfattelse ikke i almindelighed betragtes som en social begivenhed i bistandslovens forstand. Det vil sige, det ikke er en social begivenhed, hvis en gift kvinde ikke kan få sit barn passet, ryger helt ud af arbejdsmarkedet og bliver totalt afhængig af sin mand. Vi er tilbage til århundredets begyndelse med den praksis, der her foreligger. Kan ministeren anerkende det, og vil statsministeren hævde, at der her er tale om ligestilling af mænd og kvinder?

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til *justitsministeren* af:

Ebba Strange (SF):

»Vil ministeren sikre, at den retssag, som otte kvinder har rejst mod fem medicinalfir-

maer om skadelige bivirkninger ved brug af p-piller, kan gennemføres fuldstændig som en fri proces-sag?«

(Spm. nr. 856).

Skriftlig begrundelse.

Det fremgår af dagspressen, at de penge, landsretten har bevilget til gennemførelse af den i spørgsmålet omtalte sag som en fri proces-sag, nu er brugt op. Kvindernes advokat er gået i gang for at prøve at fremskaffe yderligere midler, så sagen kan gennemføres til ende.

Kvindernes påstand er, at de har fået blodpropper i hjernen som følge af deres brug af p-piller.

Sagen er af stor principiel betydning, ikke kun for de otte kvinder, den vedrører direkte, men for alle kvinder. Den rejser hele spørgsmålet om, hvor grundig en forskning der ligger forud for, at så anvendte præparater som p-piller sendes på markedet, og den rejser spørgsmålet om, hvorledes nye præparater introduceres, hvor reel information der gives om præparaterne, og hvor meget de opreklameres i salgøjemed.

Retssagen er trukket længe ud, bl. a. fordi kvindernes advokat har ønsket sygejournaler udleveret af en række hospitaler. Det har sundhedsstyrelsen modsat sig, hvorefter sagen er køret til højesteret.

Befolkningens tillid til sundhedsmyndighederne er afhængig af fuldstændig åbenhed omkring de metoder, der anvendes i forbindelse med brug af medicinalprodukter. Får denne retssag ikke lov til at blive gennemført til sin slutning, vil der tilbage være en meget høj grad af utryghed omkring både eksisterende og fremtidige præparater. Derfor må der være en klar offentlig interesse i, at staten stiller de nødvendige midler til rådighed for sagens gennemførelse.

Ebba Strange (SF):

Det spørgsmål, jeg har rejst over for justitsministeren, drejer sig om 8 kvinder, der har rejst sag mod 5 medicinalfirmaer, fordi de mener at have taget skade af at bruge p-piller.

Kvinderne har krævet mellem 100.000 kr. og 200.000 kr. i erstatning, og der er stillet 30.000 til rådighed til hver enkelt kvinde, for

[Ebba Strange]

at de kan få fri proces til at gennemføre sagen.

Nu viser det sig imidlertid, at sagerne af forskellige grunde, som jeg ikke skal ride op her, har trukket længe ud, og derfor er pengene nu ved at være brugt op. Det er ikke rigtigt, som nogle aviser har skrevet, at advokaten har opgivet sagen; advokaten er gået i gang med at forsøge at skaffe yderligere midler til at kunne gennemføre sagerne. Det er på denne baggrund, jeg har spurgt justitsministeren, om hun som den, der er den endelige ansvarlige i sager om fri proces, vil sikre, at sagerne kan gennemføres både af hensyn til kvinderne personlig og af principielle grunde.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Københavns overpræsidium har over for justitsministeriet oplyst, at overpræsidiets ved skrivelser af den 10. juni, 18. juni og 12. juli 1976 har meddelt de otte kvinder fri proces i den sag, der omtales her. Overpræsidiets har endvidere oplyst, at fri proces-bevillingerne er meddelt med henblik på nedlæggelse af erstatningspåstande uden begrænsninger af nogen art.

Efter retsplejelovens § 332 omfatter virkningerne af fri proces hele sagen i den pågældende instans. Fri proces medfører efter samme bestemmelse for det første fritagelse for betaling af retsafgifter, for det andet besikkelse af en advokat til at udføre sagen mod vederlag af statskassen samt for det tredje godtgørelse fra statskassen for udgifter, som med føje er afholdt til vidneførsel, syns- og skønsforretninger og andre foranstaltninger, der er iværksat af hensyn til sagens behandling eller oplysning. Salær og godtgørelse fastsættes af retten.

Som nævnt har administrationen givet fri proces uden begrænsninger. Det er herefter domstolen, som efter den nævnte bestemmelse i retsplejeloven afgør, i hvilket omfang statskassen skal godtgøre de udgifter, som er afholdt eller ønskes afholdt til sagens behandling. Det tilkommer således ikke mig at tage stilling i sagen.

Ebba Strange (SF):

Jeg takker for justitsministerens belæring og udredning, men bliver alligevel nødt til at spørge for at være helt sikker på, at jeg har

forstået det rigtigt. Jeg ved, at advokaten har rejst sagen for højesteret. Vil det sige, at hvis højesteret ikke skønner, at de udgifter, der er forbundet med at gennemføre denne sag, er rimelige, vil højesteret kunne nægte at yde flere penge til sagen, og at justitsministeren i så fald ikke har mulighed for at gribe ind?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg er ikke bekendt med, om advokaten har indbragt sagen for højesteret, men jeg mener, at hvis landsretten har truffet en beslutning, som advokaten ikke er tilfreds med, har man mulighed for at indbringe sagen for højesteret. Hvis højesteret træffer en bestemmelse som af fru Ebba Strange antydnet, er det altså den endelige afgørelse i sagen.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet synes, det er et særdeles velbegrunnet spørgsmål, fru Ebba Strange har rejst her, for hvis fri proces-instituttet skal have den værdi, der er tilsigtet med det, er det jo ikke nok, sådan som vi ser i disse år, at man lemper de økonomiske betingelser, således at flere personer kan få lejlighed til at føre fri proces, men det er også nødvendigt, at man ikke fra domstolens eller andre myndigheders side først giver grønt lys for førelse af fri proces og derefter sidder så hårdt på pengepungen, at den frie proces rent faktisk ikke har det formål, den burde have, for så sker der simpelt hen det, at den ene af procesparterne ikke opnår den ligestilling med den anden procespart, som er hele ideen i fri proces-instituttet.

Jeg synes også, man skal være opmærksom på, at der ikke er nogen grund til at blive forbavset over, at udgifterne ved en retssag af den karakter, der er tale om her, kan løbe op, og der er heller ingen grund til at blive forbavset over, at en retssag af denne karakter kan trække lang tid ud. Vi har også set, at tilsvarende sager ved udenlandske domstole har stået på i årevis. Det er meget komplicerede spørgsmål, og derfor må man ikke fra myndighedernes – i dette tilfælde domstolens – side gå i så små sko, at et så vigtigt, et så principielt og for en lang række familier så afgørende spørgsmål som det, der er tale om her, ikke kan finde en rimelig løsning. Vi er enige om, at justitsministeren ikke kan diktere domstolene noget som helst, men

[Kjærulff-Schmidt]

jeg synes, justitsministeren skulle tage en lang og alvorlig samtale med retspræsidenten og domstolene og drøfte, om man ikke kan finde en rimelig løsning, så disse sager kan få en retfærdig afgørelse, selv om det skulle komme til at trække ud ét, to eller tre år endnu, og selv om det måske skulle komme til at koste 20.000 kr., 30.000 kr. eller 40.000 kr. mere for hver af de kvinder, der er tale om.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg må sige til hr. Kjærulff-Schmidt, at jeg tror, det er en lidt farlig vej, der antydes her. Der står i retsplejelovent, at det, man kan få godtgjort, er udgifter, som med føje er afholdt til vidneførsel, syns- og skønsforretninger og andre foranstaltninger, der er iværksat af hensyn til sagens behandling eller oplysning. Jeg tror, det ville være meget forkert af mig, hvis jeg i det arbejde, jeg har i øjeblikket, begyndte at blande mig i domstolenes vurdering af disse sager. Som det er bygget op i retsplejelovent, er det domstolene, der har afgørelsen, og jeg er overbevist om, at det, man ser på, er spørgsmålet om, hvorvidt det er med føje, at disse udgifter ønskes afholdt; jeg tror ikke, det er økonomiske spørgsmål isoleret. Men jeg ønsker altså i øvrigt ikke at kommentere dette, for det er en afgørelse, som retten må træffe, i givet fald en højere instans.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *forsvarsministeren* af:

Karl Møller (DKP):

»Kan ministeren bekræfte og uddybe de planer for atomforsvar af Danmark, som Ekstra Bladet offentliggør 16. april 1979?«
(Spm. nr. 857).

Skriftlig begrundelse.

Ved en orientering for folketingets forsvarsudvalg hos den dansk-tyske fælleskommando i Rendsburg 5. marts 1979 forelagdes NATOs strategi for det nordtyske, sydjyske og fynske område. Orienteringen indeholdt kun planer for konventionelle styrker og våben.

På den baggrund er det unægtelig overraskende, at Ekstra Bladet kan offentliggøre, at

forberedelserne til atomforsvar af Danmark er i fuld gang.

Det oplyses, at alle nye danske våbensystemer er forberedt til atomsprængladninger, at atomsprængladninger i store mængder ligger klar på baser i Vesttyskland til brug i Danmark, at danske piloter trænes i at kaste a-våben, og at NATO-generaler direkte opererer med brug af atomvåben på dansk jord i en krise- eller krigssituation.

Disse oplysninger er på intet tidspunkt diskuteret i folketinget eller forsvarsudvalget.

Disse tiltag finder sted, til trods for at Danmark stadig officielt er atomvåbenfrit og at udenrigsministeren så sent som i den udenrigspolitiske debat den 16. november i fjor udtalte, at Danmark vil opretholde sin status som atomvåbenfrit område for at bevare den sikkerhedspolitiske »nordiske balance«.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Det er korrekt, at enkelte våbensystemer i det danske forsvar ud over deres sædvanlige konventionelle rolle også vil kunne anvendes til affyring eller fremføring af taktiske atomvåben enten umiddelbart eller efter mindre konstruktionsændringer.

Den af NATO-medlemslandene, herunder Danmark, godkendte strategi for NATOs militære forsvar indeholder det sigte, at en aggression imod NATO først og fremmest skal søges afvist eller bilagt ved anvendelse af konventionelle styrker. Men hvis dette ikke lykkes, er der i NATO-strategien forudset en anvendelse af såvel taktiske som strategiske kernevåben. På denne baggrund er det også naturligt, at der under de stedfindende NATO-øvelser indgår øvelsessituationer, hvor taktiske atomvåben tænkes bragt i anvendelse.

Men lad mig samtidig fastslå, at anvendelsen af atomvåben over dansk område kun kan finde sted med regeringens tilladelse. Der er ingen uoverensstemmelse mellem NATOs forsvarsplanlægning og dansk atompolitik, ifølge hvilken der under de foreliggende omstændigheder ikke tillades placering af atomvåben på dansk territorium, jfr. i øvrigt daværende stats- og udenrigsminister H. C. Hansens redegørelse her i folketinget den 29. maj 1957.

Karl Møller (DKP):

Jeg tror, forsvarsministeren vil give mig ret i, at det var et goddag-mand-økseskaft-svar på et meget kort og konkret spørgsmål.

Jeg vil gerne med det samme medgive, at jeg ikke helt kan tilslutte mig den form, hvorunder Ekstra Bladet nu har bragt disse ganske alvorlige ting frem – det er jo sat op i den typiske Ekstra Blads-stil – men jeg synes nok, at man samtidig nævner en hel række meget kontante oplysninger, som faktisk kræver et meget kraftigt, overbevisende dementi fra forsvarsministerens side. Ministeren taler om den ene lille ting, at i visse af de våbensystemer, vi har, er der mulighed for enten at indføje atomsprængladninger eller gennem ombygning osv. at gøre dem parate dertil, men jeg synes nok, der i relation til de bemærkninger, forsvarsministeren kom med under den militærpolitiske forespørgselsdebat, som vi rejste her den 25. januar 1979, er et par ting, jeg må have et svar på.

Dengang sagde forsvarsministeren, at alle kender vor stilling til spørgsmålet om stationering af fremmede styrker eller atomvåben, og den har vi fået bekræftet her i dag igen. Det går altså på, at vi ikke vil have dette stads stationeret i fredstid, men – sagde forsvarsministeren så – vi har ikke dermed for evigt taget stilling til dette problem, det vil afhænge af situationen, og det var forsvarsministeren for så vidt også inde på.

Det, jeg vil spørge om, er, om situationen er sådan i dag, at holdningen til disse spørgsmål skal ændres. Vi kan jo se, hvordan man er i færd med ligesom at bygge myten om truslen fra øst op i pressen og i de andre medier, og vi kender flere konkrete udtalelser fra topfolk i NATO, som helt klart ønsker at inddrage Danmark i atomforsvaret og, som Ekstra Bladet rigtigt, formoder jeg, skriver, direkte opererer med brug af atomvåben på dansk jord i en krise- eller krigssituation. Hvilke tanker gør ministeren sig, når ledende folk i en organisation, som vi jo er aktivt medlem af, har den slags opfattelser? Hvilke konkrete initiativer har man taget for at stoppe den slags ting? Ingen kan dog mindre end forsvarsministeren være interesseret i, at man kolporterer den slags alvorlige udtalelser, hvis de er totalt løstgigtige. Det ville være ret så betryggende at få et ministersvar herpå.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Jeg skal gentage det, jeg allerede har sagt én gang, nemlig at der ikke for nærværende er tanker om overhovedet at modtage eller stationere atomvåben i Danmark, og at denne holdning ikke er ændret, siden den blev vedtaget i 1957.

Oplysning om, at der i Forbundsrepublikken er oplagt amerikanskejede atomsprængladninger, er ikke ny for den danske regering og formodentlig heller ikke for hr. Karl Møller. En sådan oplægning har jo eksisteret i flere år efter en indgået aftale mellem Forbundsrepublikken og USA. Tilstedeværelsen af de taktiske atomvåben i Europa er jo desværre – og dér har hr. Karl Møller måske et ord med til vennerne – en forudsætning for, at vi kan opretholde den godkendte NATO-strategi om det fleksible gensvar, som der måske desværre stadig væk måtte være behov for.

Der er således intet nyt i, at alliancen efter omstændighederne vil kunne tænkes at tage atomvåben i anvendelse, selv om det er et lige så klart ønske, at atomtærsklen skal holdes så højt, som det er praktisk muligt. Men igen: det er ikke os, det er desværre andre, der afgør, hvor højt denne atomtærskel skal holdes, og dette sikres bl. a. ved, at vi lægger en særlig vægt på forbedringer af det konventionelle forsvar.

Som jeg tidligere har oplyst ved et svar her i tinget til hr. Gert Petersen af 15. september 1978 på spørgsmål nr. 1228, gennemføres der også militærøvelser i Danmark, hvori indgår en tænkt anvendelse af atomvåben. Såfremt det danske forsvar skal kunne bevare sin effektivitet og troværdighed, er det af afgørende betydning, at det søges uddannet, så det kan kæmpe under de til enhver tid herskende kampvilkår. Der foregår derfor ved forsvarrets enheder en uddannelsesvirksomhed, hvori også indgår en tænkt anvendelse af atomvåben, idet det må anses for uforsvarligt og tidsmæssigt umuligt først i den givne situation at indføre anvendelsen af og uddannelsen i brug af atomvåben. Denne uddannelsesvirksomhed omfatter dog ikke, således som det fremgår af Ekstra Bladet, at danske piloter trænes i at kaste atomvåben.

Karl Møller (DKP):

[Karl Møller]

Blot til det sidste: nu fremgår det af artiklen, at det er hr. Gert Petersen, som har sagt, at forsvarsministeren har bekræftet, at danske piloter trænes i at kaste atomvåben. Det er udmærket, at forsvarsministeren nævner nogle ting, som vi alle sammen ved, men jeg synes stadig væk, det ville være rimeligt at få en kommentar til den meget vigtige konkrete enkelthed, som Ekstra Bladet bragte, om, at man syd for grænsen er i færd med at opbygge, uddanne og udruste en lille minihær, som man kalder det, en komplet brigade på 5.000 mand, som i en given krisesituation skal være parat til at rykke ind i Danmark, og som altså er udstyret med atomvåben. Hvilket kendskab har ministeren til denne brigades opbygning?

Hermed sluttede spørgsmålet.

4) Til *undervisningsministeren* af:

Mimi Jakobsen (CD):

»Vil ministeren fortsat betragte Danske Gymnasieelevers Sammenslutning som forhandlingspartner for gymnasieeleverne og inddrage sammenslutningen i fremtidige forhandlinger, uanset at den har opfordret til og gennemført ulovlige aktioner såsom besættelse af statens ejendom?«

(Spm. nr. 858).

Skriftlig begrundelse.

Det kan ikke være rimeligt, at ministeren fremover vil give særstatus til en organisation, som gennemfører ulovlige aktioner og forhindrer andre elever i at modtage undervisning.

Undervisningsministeren (Dorte Bønnedsen):

Jeg kan svare fru Mimi Jakobsen, at jeg ikke betragter og aldrig har betragtet hverken Danske Gymnasieelevers Sammenslutning eller andre elevorganisationer som forhandlingspartnere i dette ords traditionelle betydning, som vel nærmest i denne forbindelse må være: forhandlingsberettiget organisation.

Derimod betragter jeg elevorganisationerne som interesseorganisationer, og det vil sige som foreninger, der bindes sammen af et fælles interessegrundlag. Opfattet således kan Danske Gymnasieelevers Sammenslutning naturligvis henvende sig til, hvem de vil – og

altså også til mig – for at drøfte de interesseområder, de har. Ej heller vil jeg være afskåret fra i påkommende tilfælde at spørge en elevorganisation om dens opfattelse af en foreliggende generel sag. Således har undervisningsministeriet i flere tilfælde hørt såvel Danske Gymnasieelevers Sammenslutning som Gymnasieelevernes Landsorganisation om lovforslag eller bekendtgørelsesudkast, og ligeledes har elevorganisationerne hyppigt været repræsenteret i arbejdsgrupper eller rådgivende udvalg.

Der går sjældent røg af en brand, uden at der er ild i den, siges det. De aktioner, der har været gennemført på nogle skoler i den senere tid, finder jeg urimelige og måske endda også forkastelige, men jeg kan ikke nægte, at de har centreret sig om et problem, som også i undervisningsministeriet har givet anledning til overvejelser, overvejelser, som jo nu er endt i en ændring af evalueringscirkulæret. Men jeg vil ikke afskære mig fra også i fremtiden at høre forskellige elevgruppers mening, selv om én af disse elevgrupper har båret sig uheldigt ad.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg må takke ministeren for svaret formelt, men er naturligvis ikke tilfreds med indholdet, og det ved ministeren også udmærket.

Jeg vil gerne stille nogle tillægsspørgsmål. Vil ministeren fastholde sin udtalelse om, at denne gymnasieorganisation var en interesseorganisation, som dækkede nogle fælles interessegrundlag? Mit indtryk af den situation er, at gymnasieeleverne har været særdeles splittede i denne sag. Ministeren refererede i sidste uges spørgetid til, at visse elever havde ønsket undervisning, men var blevet udelukket fra undervisning af andre elever. Derfor mener jeg, det er noget speget, hvem der har et fælles interessegrundlag, og hvor højtideligt man skal tage disse organisationer, og hvad de giver udtryk for.

Til trods for at ministeren mente, aktionerne måske var forkastelige – jeg mærkede mig ordet »måske« – havde ministeren dog forståelse for indholdet, deres saglige baggrund. Så vil jeg gerne spørge ministeren, om det er således, at det kan accepteres, og at man kan have forståelse for det, uanset hvilke metoder en gruppe bruger. Ja, man kan måske have forståelse for deres baggrund, men vil mini-

[Mimi Jakobsen]

steren også fremover acceptere sådanne metoder, eller vil ministeren i gentagelsestilfælde give udtryk for, at hvis disse organisationer anvender ulovlige metoder, må deres indflydelse også reduceres derefter, formelt eller uformelt, så man tager dem mindre højtideligt? Også de må jo lære, at uanset hvor berettiget et krav og et mishag kan være, er der visse regler for, hvordan man opfører sig. Det er der også inden for arbejdsmarkedet. Nu taler vi jo ikke om et arbejdsmarkedsområde her. Det er ganske vist en arbejdsplads, men den er ikke dækket af de normale aktionsformer og -muligheder, som man har.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Mimi Jakobsen spørger mig, om jeg også fremover vil acceptere sådanne metoder. Jeg har aldrig givet udtryk for, at jeg har accepteret de metoder, der har været taget i anvendelse i forbindelse med den uro, der har været på landets gymnasier i den senere tid, så spørgsmålet er simpelthen galt formuleret.

Det er klart, at jeg ikke har accepteret dem, og jeg vil heller ikke i fremtiden synes, at det er rigtige og rimelige metoder at anvende.

Men fru Mimi Jakobsens egentlige spørgsmål gik, så vidt jeg kunne lytte mig til, på, om disse elevorganisationer er dækkende for danske gymnasieelever, eller om de er meget splittede. Jeg vil forbeholde mig ret til fremover, hvor jeg finder det rigtigt, at spørge interesseorganisationer af denne art om deres syn på – som jeg sagde før – sager af generel karakter. Hvis jeg i en sag fornemmer, at der er en overordentlig stor splittelse inden for i dette tilfælde gymnasieelevernes rækker, er det klart, at denne fornemmelse også spiller ind i min vurdering og den vægt, jeg lægger i de reaktioner, jeg får fra organisationerne. Det er, som jeg startede med at sige, ikke forhandlingsberettigede organisationer, men jeg finder det i høj grad rimeligt at høre, hvilket syn disse organisationer har på problemer, der kan opstå inden for deres interesseområde, og så er det op til mig at finde ud af, hvilken vægt jeg vil lægge på de synspunkter, der kommer frem. Det er en ret, som jeg ikke vil afskære mig fra.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg har naturligvis fattet, at ministeren ikke accepterer disse aktioner. Jeg vil gerne spørge: vil ministeren i gentagelsestilfælde give klart udtryk for, at hun finder dem forkastelige, og at hun må afvise den slags aktionsformer, som ikke bidrager til at fremme den seriøse drøftelse af organisationernes synspunkter?

Alfred Hansen (DR):

Jeg synes, det var mindre klogt af regeringen at udsende dette passivitetscirkulære, og jeg synes, det var meget klogt af ministeren at trække cirkulæret tilbage og ændre det, så det fik et mere menneskeligt indhold.

Jeg synes også, det er klogt af ministeren at lytte til, hvad befolkningen, og herunder også de berørte organisationer, mener om den uddannelsespolitik, som føres, og forskellige andre spørgsmål.

Det, der interesserer mig, er, om ministeren betragter de to organisationer, som eksisterer inden for gymnasieområdet, nemlig DGS og GLO, Gymnasieelevernes Landsorganisation, som to ligeberettigede parter i eventuelle forhandlinger. Jeg vil gerne spørge, om ministeren – som jo nu har tilkendegivet, at hun også senere vil spørge de berørte organisationer, når det vedrører sager af generel karakter – hvis hun vil spørge DGS, da vil spørge GLO ved samme lejlighed. Betragter ministeren disse to organisationer som ligeværdige til at blive hørt? DGS har flere medlemmer, og det skyldes vel nok i stor udstrækning, at foreningen bygger på en kollektiv indmeldelse, som jo nok kan karakteriseres som værende ikke særlig demokratisk, hvorimod Gymnasieelevernes Landsorganisation bygger deres forening på enkeltmedlemmers indmeldelse. Jeg synes, det var en god ting, om ministeren her ville tilkendegive, at disse to organisationer for ministeren er ligeberettigede til at blive hørt og bør høres med samme vægt. Jeg finder GLOs eksistens som værende særdeles værdifuld som et alternativ til den mere socialistiske organisation DGS.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg blev spurgt, om jeg i gentagelsestilfælde klart ville tage afstand fra osv. osv.

Jeg var ikke klar over, at vi her i dag skulle fortsætte debatten fra onsdagsspørgsmåle-

[Undervisningsministeren]

ne i sidste uge. Det kunne vi for så vidt gøre, men jeg synes egentlig, det er rimeligere her at henvise til det svar, jeg gav ved den lejlighed. Der er ingen grund til at tage tingets tid ved at stå og gentage disse ting, som kan læses i Folketingstidende.

Hr. Alfred Hansen spørger mig, om jeg vil behandle disse to nævnte organisationer som ligeberettigede. Jeg vil gerne understrege, hvad jeg også sagde i mit første indlæg: ingen af disse organisationer har krav at stille, det er ikke forhandlingsberettigede organisationer, men det er foreninger, der repræsenterer synspunkter af interesse inden for gymnasiområdet, og jeg vil forbeholde mig ret til at spørge dem. Som jeg nævnte, har det ofte været tilfældet, at begge organisationer er blevet inddraget. Det vil de sandsynligvis også blive i fremtiden, men i og med at de ikke har krav at stille, vil det da blive en overvejelsessituation fra sag til sag, hvilke organisationer også uden for de her nævnte man ønsker at inddrage i en konkret sag. Men jeg kan i hvert tilfælde sige, at det er min holdning, at hvor det drejer sig om interesser for gymnasiaster, er det rimeligt, at gymnasiasternes organisationer høres i sagerne.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra ministre er modtaget skriftlig besvarelse af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

- Steen Folke: spm. nr. 788.
- Gert Petersen: spm. nr. 791 og 823.
- Bjørn Poulsen: spm. nr. 792.
- Voigt: spm. nr. 799 og 822.
- Glistrup: spm. nr. 809.
- Dohrmann: spm. nr. 813.
- Alfred Hansen: spm. nr. 814.
- Jens Møller: spm. nr. 815.
- Thorndahl: spm. nr. 821.
- Halvgaard: spm. nr. 824.

Til udenrigsministeren (3/4 79) af:

Steen Folke (VS):

»Vil ministeren give en oversigt over EFs anvendelse af Romtraktatens »gummiparagraf« – artikel 235 – i det tidsrum, hvor Danmark har været medlem af EF?«
(Spm. nr. 788).

Begrundelse.

I Romtraktatens artikel 235 hedder det: »Såfremt en handling fra Fællesskabets side viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for Fællesmarkedets rammer og denne traktat ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, udfærdiger Rådet på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Forsamlingen med enstemmighed passende forskrifter herom.«

Som det fremgår, kan denne artikel bruges til at udvide EF-samarbejdet ud over, hvad der er fastlagt i Romtraktaten. Det vil være af betydelig interesse at få oplyst, hvor mange gange denne artikel har været taget i anvendelse siden den 1. januar 1973, og hvilke sager det har drejet sig om.

Besvarelse (23/4 79):

Udenrigsministeren (Christophersen):

Hoslagt følger en oversigt over vedtagelser, der henviser til Romtraktatens art. 235, og som er vedtaget i tiden 1. januar 1973 til 1. januar 1979.

Gennemførelsesforanstaltninger, der er truffet i medfør af disse vedtagelser, er ikke medtaget.

Oversigt.

Rådsafg. 125/73 af 14. maj 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. normer og referencestoffer (anerkendte referencematerialer).

EFT L 153/9 af 9. juni 1973.

Rådsafg. 126/73 af 14. maj 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. miljøbeskyttelse.

EFT L 153/11 af 9. juni 1973.

Rådsafg. 127/73 af 14. maj 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. tele-detektion af Jordens ressourcer.

[Udenrigsministeren]

EFT L 153/13 af 9. juni 1973.

Rådsafg. 174/73 af 18. juni 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. miljøbeskyttelse (direkte aktion).

EFT L 189/30 af 11. juli 1973.

Rådsafg. 175/73 af 18. juni 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. normer og referencestoffer (anerkendte referencematerialer).

EFT L 189/32 af 11. juli 1973.

Rådsafg. 176/73 af 18. juni 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab på området for ny teknologi (udnyttelse af solenergi og behandling for fornyet anvendelse af råstoffer).

EFT L 189/34 af 11. juli 1973.

Rådsafg. 179/73 af 18. juni 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. referencestoffer og -metoder (Fællesskabets Referencekontor).

EFT L 189/41 af 11. juli 1973.

Rådsafg. 180/73 af 18. juni 1973 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. miljøbeskyttelse (indirekte aktion).

EFT L 189/43 af 11. juli 1973.

Rådsforordn. 509/73 af 22. februar 1973 om ændring af forordning 974/71 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer.

EFT L 50/1 af 23. februar 1973.

Rådsforordn. 907/73 af 3. april 1973 om oprettelse af en europæisk fond for monetært samarbejde.

EFT L 89/2 af 5. april 1973.

Rådsforordn. 1112/73 af 30. april 1973 om ændring af forordning 974/71 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som føl-

ge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer.

EFT L 114/4 af 30. april 1973.

Rådsforordn. 1225/73 af 10. maj 1973 om ændring af forordning 974/71 for så vidt angår anvendelsen af ordningen med udligningsbeløb på landbrugsområdet i Italien.

EFT L 125/49 af 11. maj 1973.

Berigtigelse

EFT L 130/44 af 17. maj 1973.

Rådsforordn. 1491/73 af 5. juni 1973 om ændring af forordning 1059/69 om fastsættelse af en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter.

EFT L 151/1 af 7. juni 1973.

Rådsforordn. 2543/73 af 19. september 1973 om ændring af forordning 129 om regningsenhedens værdi og de vekselkurser, der skal anvendes inden for den fælles landbrugspolitikens rammer.

EFT L 263/1 af 19. september 1973.

Rådsforordn. 3056/73 af 9. november 1973 om støtte til fællesskabsprojekter inden for kulbrintesektoren.

EFT L 312/1 af 13. november 1973.

Rådsforordn. 3450/73 af 17. december 1973 om ændring af forordning 974/71 for så vidt angår prisniveauet for landbrugsvarer i Italien som følge af udviklingen i den monetære situation.

EFT L 353/25 af 22. december 1973.

Rådsforordn. 3456/73 af 17. december 1973 om ændring af forordning 1496/68 om fastsættelse af Fællesskabets toldområde.

EFT L 356/1 af 27. december 1973.

Rådsforordn. 3539/73 af 18. december 1973 om den afgiftssats, der opkræves ved indførsel af landbrugsvarer og varer, der henhører under forordning 1059/69 i småforsendelser uden erhvervsmæssig karakter.

EFT L 361/8 af 29. december 1973.

Rådsbesl. 393/74 af 22. juli 1974 om indførelse af en konsultationsprocedure for

[Udenrigsministeren]

medlemsstaternes samarbejdsaftaler med tredjelande.

EFT L 208/23 af 30. juli 1974.

Rådsdirektiv 566/74 af 4. juni 1974 om de nærmere regler for overgangsforanstaltninger for virksomhed inden for handel med og distribution af giftige stoffer og virksomhed, der medfører erhvervsmæssig anvendelse af disse stoffer herunder formidlervirksomhed.

EFT L 307/1 af 18. november 1974.

Rådsforordn. 411/74 af 18. februar 1974 om visse foranstaltninger, der skal træffes for Italien inden for landbruget som følge af fastsættelse af en ny repræsentativ kurs for den italienske lire med virkning fra den 28. januar 1974.

EFT L 47/1 af 20. februar 1974.

Rådsforordn. 1410/74 af 4. juni 1974 om den toldordning, der skal gælde for varer, der er indført til fri omsætning i tilfælde af katastrofer, der rammer en eller flere medlemsstaters områder.

EFT L 150/4 af 7. juni 1974.

Rådsforordn. 1847/74 af 15. juli 1974 om visse foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af fastsættelsen af en ny repræsentativ kurs for den italienske lire.

EFT L 195/1 af 18. juli 1974.

Rådsforordn. 2380/74 af 17. september 1974 om den ordning om udbredelse af viden, der skal gælde for forskningsprogrammerne for Det europæiske økonomiske Fællesskab.

EFT L 255/1 af 20. september 1974.

Rådsforordn. 2497/74 af 2. oktober 1974 om supplering af forordning 974/71 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer.

EFT L 268/5 af 3. oktober 1974.

Rådsforordn. 3259/74 af 19. december 1974 om ændring af forordning 974/71 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren

som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i enkelte medlemslandes valutaer.

EFT L 349/10 af 28. december 1974.

Rådsforordn. 3301/74 af 19. december 1974 om toldfritagelse ved indførsel af varer i småforsendelser uden erhvervsmæssig karakter inden for Fællesskabet.

EFT L 354/55 af 30. december 1974.

Rådsafg. 200/75 af 18. marts 1975 om en første tre-årig handlingsplan for videnskabelig og teknisk information af dokumentation.

EFT L 100/26 af 21. april 1975.

Rådsafg. 266/75 af 14. april 1975 om et teknisk forskningsprogram inden for tekstilsektoren.

EFT L 111/34 af 30. april 1975.

Rådsafg. 437/75 af 3. marts 1975 om indgåelse af konventionen til forhindring af landbaseret havforurening.

EFT L 194/5 af 25. juli 1975.

Rådsafg. 438/75 af 3. marts 1975 om Fællesskabets deltagelse i den interimskommission, som er nedsat på grundlag af resolution III i konventionen om bekæmpelse af landbaseret havforurening.

EFT L 194/30 af 25. juli 1975.

Rådsbeslutn. 441/75 af 24. juni 1975 om indførelse af en fælles procedure for udveksling af information mellem overvågnings- og kontrolnet med hensyn til data om luftforurening forårsaget af svovlforbindelser af svævestøv.

EFT L 194/40 af 25. juli 1975.

Rådsafg. 458/75 af 22. juli 1975 om et program for forsøgsprojekter og vejledende undersøgelser med henblik på bekæmpelse af fattigdom.

EFT L 199/34 af 30. juli 1975.

Rådsafg. 510/75 af 22. august 1975 om fastsættelse af et forsknings- og udviklingsprogram på energiområdet.

EFT L 231/1 af 2. september 1975.

[Udenrigsministeren]

Rådsafg. 513/75 af 25. august 1975 om ændring af afgørelse 127/73 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. teledetektion af Jordens ressourcer.

EFT L 231/17 af 2. september 1975.

Rådsafg. 514/75 af 25. august 1975 om ændring af afgørelse 126/73 og 174/73 om fastlæggelse af forskningsprogrammer for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. miljøbeskyttelse.

EFT L 231/19 af 2. september 1975.

Rådsafg. 515/75 af 25. august 1975 om ændring af afgørelse 125/73 og 175/73 om fastlæggelse af forskningsprogrammer for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. normer og referencestoffer (anerkendte referencematerialer).

EFT L 231/21 af 2. september 1975.

Rådsafg. 516/75 af 25. august 1975 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. normer og referencestoffer (anerkendte referencematerialer).

EFT L 231/23 af 2. september 1975.

Rådsafg. 517/75 af 25. august 1975 om ændring af afgørelse 176/73 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab på området for ny teknologi (udnyttelse af solenergi og behandling for fornyet anvendelse af råstoffer).

EFT L 231/25 af 2. september 1975.

Rådsafg. 518/75 af 25. august 1975 om ændring af afgørelse 180/73 om fastlæggelse af et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. miljøbeskyttelse (indirekte aktion).

EFT L 231/27 af 2. september 1975.

Rådsafg. 767/75 af 9. december 1975 om tiltrædelse af Toldsamarbejdsrådets henstilling af 1. januar 1975 om statistiske oplysninger vedr. international handel, der er indsamlet på grundlag af Bruxelles-nomenklaturen, fremlægges i henhold til Standardklassifikation for international Handel, 2. reviderede udgave.

EFT L 321/27 af 12. december 1975.

Rådsdirektiv 34/75 af 17. december 1974 om retten for statsborgere i en medlemsstat til at blive boende på en anden medlemsstats område efter dér at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed.

EFT L 14/10 af 20. januar 1975.

Rådsdirektiv 35/75 af 17. december 1974 om udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 221/64 om samordning af de særlige foranstaltninger, der gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, til også at omfatte de statsborgere i en medlemsstat, som udøver retten til at blive boende på en anden medlemsstats område efter dér at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed.

EFT L 14/14 af 20. januar 1975.

Rådsdirektiv 362/75 af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser.

EFT L 167/1 af 30. juni 1975.

Rådsdirektiv 363/75 af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge.

EFT L 167/14 af 30. juni 1975.

Rådsdirektiv 368/75 af 16. juni 1975 om foranstaltninger, der tilsigter at fremme den effektive udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for forskellige former for virksomhed (ex. hovedgrupperne 01 til 85 CITI) herunder navnlig overgangsforanstaltninger for nævnte former for virksomhed.

EFT L 167/22 af 30. juni 1975.

Rådsdirektiv 369/75 af 16. juni 1975 om foranstaltninger, der skal fremme den faktiske udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted, herunder navnlig overgangsforanstaltninger for disse former for virksomhed.

EFT L 167/29 af 30. juni 1975.

[Udenrigsministeren]

Rådsdirektiv 439/75 af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald.

EFT L 194/31 af 25. juli 1975.

Rådsdirektiv 440/75 af 16. juni 1975 om kvalitetskrav til overflådevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne.

EFT L 194/34 af 25. juli 1975.

Rådsdirektiv 442/75 af 15. juli 1975 om affald.

EFT L 194/47 af 25. juli 1975.

Rådsforordn. 337/75 af 10. februar 1975 om oprettelse af et europæisk center for udvikling af erhvervsuddannelse.

EFT L 39/1 af 13. februar 1975.

Rådsforordn. 338/75 af 10. februar 1975 om ændring af forordning 803/68 om varers toldværdi.

EFT L 39/5 af 13. februar 1975.

Rådsforordn. 397/75 af 17. februar 1975 om fællesskabslån.

EFT L 46/1 af 20. februar 1975.

Rådsforordn. 475/75 af 27. februar 1975 om de vekselkurser, der skal anvendes inden for landbrugssektoren.

EFT L 52/28 af 28. februar 1975.

Rådsforordn. 724/75 af 18. marts 1975 om oprettelse af en europæisk fond for regionaludvikling.

EFT L 73/1 af 21. marts 1975.

Rådsforordn. 1028/75 af 14. april 1975 om ændring af forordning 803/68 om varers toldværdi.

EFT L 102/1 af 22. april 1975.

Rådsforordn. 1365/75 af 26. maj 1975 om oprettelse af et europæisk institut til forbedring af livs- og arbejdsvilkårene.

EFT L 139/1 af 30. maj 1975.

Rådsforordn. 1589/75 af 24. juni 1975 om ændring af forordning 1059/69 om fastsættelse af en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter.

EFT L 163/9 af 26. juni 1975.

Rådsforordn. 1735/75 af 24. juni 1975 om ændring af forordning 803/68 om varers toldværdi.

EFT L 183/1 af 14. juli 1975.

Rådsforordn. 1736/75 af 24. juni 1975 om statistik over Fællesskabets udenrigshandel og over samhandelen mellem dets medlemsstater.

EFT L 183/3 af 14. juli 1975.

Rådsforordn. 1818/75 af 10. juli 1975 om landbrugsimportafgifter, udligningsafgifter og andre importbelastninger for landbrugsprodukter og visse varer fremstillet heraf, som indføres af rejsende i deres personlige bagage.

EFT L 185/3 af 16. juli 1975.

Rådsforordn. 2730/75 af 29. oktober 1975 om glucose og lactose.

EFT L 281/20 af 1. november 1975.

Rådsforordn. 2783/75 af 29. oktober 1975 om den fælles handelsordning for agalbumin og mælkealbumin.

EFT L 282/104 af 1. november 1975.

Rådsforordn. 3058/75 af 24. november 1975 om ændring af forordningerne 1059/69, 1060/69, 2682/72, 2727/75, 3330/74, 765/68 og 950/68 for så vidt angår tarifiering af visse varianter af sorbitol i den fælles toldtarif.

EFT L 306/3 af 26. november 1975.

Rådsforordn. 3065/75 af 24. november 1975 om ændring af forordning 1445/72 om en statistisk varefortegnelse for Fællesskabets udenrigshandel og for samhandelen mellem dets medlemsstater (NIMEXE).

EFT L 307/1 af 27. november 1975.

Rådsbeslutn. 161/76 af 8. december 1975 om indførelse af en fælles procedure til oprettelse og ajourføring af en fortegnelse over informationskilder på miljøområdet inden for Fællesskabet.

EFT L 31/8 af 5. februar 1976.

Rådsafg. 310/76 af 15. marts 1976 om fastlæggelse af et forskningsprogram (1976-78) for EØF vedr. referencematerialer og -metoder (Fællesskabets Referencebureau).

EFT L 74/34 af 20. marts 1976.

[Udenrigsministeren]

Rådsafg. 311/76 af 15. marts 1976 om vedtagelse af et forskningsprogram for EØF på miljøområdet (indirekte aktion).

EFT L 74/36 af 20. marts 1976.

Rådsafg. 632/76 af 22. juli 1976 om en række fælles projekter inden for databehandling.

EFT L 223/11 af 16. august 1976.

Rådsdirektiv 160/76 af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand.

EFT L 31/1 af 5. februar 1976.

Rådsdirektiv 207/76 af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår.

EFT L 39/40 af 14. februar 1976.

Rådsdirektiv 403/76 af 6. april 1976 om bortskaffelse af polychlordiphenyler og polychlortriphenyler.

EFT L 108/41 af 26. april 1976.

Rådsdirektiv 464/76 af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø.

EFT L 129/23 af 18. maj 1976.

Rådsforordn. 101/76 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren.

EFT L 20/19 af 28. januar 1976.

Rådsforordn. 557/76 af 15. marts 1976 om de vekselkurser, der skal anvendes inden for landbrugssektoren, og om ophævelse af forordning 475/75.

EFT L 67/1 af 15. marts 1976.

Rådsforordn. 754/76 af 25. marts 1976 om den toldbehandling, som skal anvendes for returvarer ved genindførelse til Fællesskabets toldområde.

EFT L 89/1 af 2. april 1976.

Rådsforordn. 1172/76 af 17. maj 1976 om indførelse af en finansieringsordning.

EFT L 131/7 af 20. maj 1976.

Rådsforordn. 1506/76 af 21. juni 1976 om Fællesskabets bidrag til udbedring af de skader på infrastrukturen, der er forårsaget af jordskælvet i området Friuli-Venezia-Giulia i maj 1976.

EFT L 168/11 af 28. juni 1976.

Rådsforordn. 1990/76 af 22. juli 1976 om toldbehandling af varer indført med henblik på afprøvning eller undersøgelse.

EFT L 219/14 af 12. august 1976.

Rådsforordn. 2670/76 af 25. oktober 1976 om ændring af forordning 1059/69 om fastsættelse af en ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter.

EFT L 302/1 af 4. november 1976.

Rådsafg. 54/77 af 21. december 1976 om revision af forsknings- og udviklingsprogrammet på energiområdet vedtaget ved afgørelse 510/75.

EFT L 10/28 af 13. januar 1977.

Rådsafg. 55/77 af 21. december 1976 om fastlæggelse af et program for Det europæiske Atomenergifællesskab og Det europæiske økonomiske Fællesskab på området videnskabelig og teknisk uddannelse.

EFT L 10/32 af 13. januar 1977.

Rådsafg. 188/77 af 14. februar 1977 om vedtagelse af et program for teknologisk forskning inden for skotøjsindustrien.

EFT L 61/29 af 5. marts 1977.

Rådsafg. 488/77 af 18. juli 1977 om fastlæggelse af et forskningsprogram, der skal udføres af Det fælles Forskningscenter for EURATOM og EØF.

EFT L 200/4 af 8. august 1977.

Rådsafg. 615/77 af 27. september 1977 om vedtagelse af en række databehandlingsprojekter inden for programmelportabilitet.

EFT L 255/22 af 6. oktober 1977.

Rådsafg. 616/77 af 27. september 1977 om vedtagelse af en række undersøgelser vedr. støtte til anvendelsen af databehandling.

EFT L 255/25 af 6. oktober 1977.

Rådsafg. 617/77 af 27. september 1977 om et projekt til forsøgsmæssig anvendelse af

[Udenrigsministeren]

teknik for datatransmission med høj hastighed.

EFT L 255/28 af 6. oktober 1977.

Rådsafg. 618/77 af 27. september 1977 om vedtagelse af en række forberedende undersøgelser på databehandlingsområdet.

EFT L 255/31 af 6. oktober 1977.

Rådsafg. 619/77 af 27. september 1977 om vedtagelse af en undersøgelse vedr. databehandlingssystemer for oplysninger om indførsel og udførsel samt om forvaltningen af og den finansielle kontrol med markedsordningerne for landbrugsvarer.

EFT L 255/32 af 6. oktober 1977.

Rådsafg. 651/77 af 27. september 1977 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab med hensyn til behandling og anvendelse af slam fra rensningsanlæg.

EFT L 267/35 af 19. oktober 1977.

Rådsafg. 779/77 af 12. december 1977 om ændring af afgørelse 458/75 om program for forsøgsprojekter og vejledende undersøgelser med henblik på bekæmpelse af fattigdom.

EFT L 322/28 af 17. december 1977.

Rådsbeslutn. 795/77 af 12. december 1977 om indførelse af en fællesprocedure for udveksling af oplysninger vedr. kvaliteten af fersk overfladevand i Fællesskabet.

EFT L 334/29 af 24. december 1977.

Rådsdirektiv 92/77 af 13. december 1976 om foranstaltninger med henblik på at lette den faktiske udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for virksomhed som forsikringsagent eller forsikringsmægler (ex gruppe 630 CITI), herunder navnlig overgangsforanstaltninger for disse former for virksomhed.

EFT L 26/14 af 31. januar 1977.

Rådsdirektiv 312/77 af 29. marts 1977 om biologisk overvågning af befolkningen med hensyn til risikoen for blyforgiftning.

EFT L 105/10 af 28. april 1977.

Rådsdirektiv 452/77 af 27. juni 1977 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for

sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser.

EFT L 176/1 af 15. juli 1977.

Rådsdirektiv 453/77 af 27. juni 1977 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

EFT L 176/8 af 15. juli 1977.

Rådsdirektiv 796/77 af 12. december 1977 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i forbindelse med udøvelse af transportvirksomhed inden for godstransport ad landevej omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed.

EFT L 334/37 af 24. december 1977.

Rådsforordn. 222/77 af 13. december 1976 om fællesskabsforsendelse.

EFT L 38/1 af 9. februar 1977.

Rådsforordn. 280/77 af 8. februar 1977 om ændring af forordning 97/69 om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af den fælles toldtarifs nomenklatur.

EFT L 40/1 af 11. februar 1977.

Rådsforordn. 878/77 af 26. april 1977 om de vekselkurser, der skal anvendes inden for landbrugssektoren.

EFT L 106/27 af 29. april 1977.

Rådsforordn. 1170/77 af 17. maj 1977 om ændring af forordning 1696/71 om den fælles markedsordning for humle.

EFT L 137/7 af 3. juni 1977.

Rådsforordn. 2102/77 af 20. september 1977 om indførelse af en fællesskabsblanket til angivelse til udførelse.

EFT L 246/1 af 27. september 1977.

Rådsforordn. 2845/77 af 19. december 1977 om ændring af forordning 1736/75 om statistik over Fællesskabets udenrigshandel

[Udenrigsministeren]

og over samhandel mellem dets medlemsstater.

EFT L 329/3 af 22. december 1977.

Rådsforordn. 2846/77 af 19. december 1977 om dispensation for Danmark fra forordning 1445/72 om en statistisk varefortegnelse for Fællesskabets udenrigshandel og for samhandelen mellem dets medlemsstater (NIMEXE).

EFT L 329/5 af 22. december 1977.

Rådsafg. 150/78 af 7. februar 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. store bymæssige koncentrationers udvikling.

EFT L 45/24 af 16. februar 1978.

Rådsafg. 167/78 af 13. februar 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab med hensyn til registrering af medfødte defekter (medicinsk forskning og offentligt sundhedsvæsen).

EFT L 52/20 af 23. februar 1978.

Rådsafg. 168/78 af 13. februar 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab med hensyn til cellehenfald og forringelse af legemsfunktionerne (medicinsk forskning og offentligt sundhedsvæsen).

EFT L 52/24 af 23. februar 1978.

Rådsafg. 169/78 af 13. februar 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab med hensyn til ekstrakorporel iltning (medicinsk forskning og offentligt sundhedsvæsen).

EFT L 52/28 af 23. februar 1978.

Rådsafg. 177/78 af 20. februar 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab med hensyn til behandlings indvirkning på de fysiske egenskaber ved levnedsmidler.

EFT L 54/25 af 25. februar 1978.

Rådsafg. 263/78 af 6. marts 1978 om et flerårigt forsknings- og udviklingsprogram (1978-1981) for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. primære råstoffer (indirekte aktion).

EFT L 72/9 af 14. marts 1978.

Rådsafg. 668/78 af 25. juli 1978 om et forskningsprogram for Det europæiske økonomiske Fællesskab vedr. prognoser og vurderinger på det videnskabelige og teknologiske område (1978-1982).

EFT L 225/38 af 16. august 1978.

Rådsafg. 870/78 af 16. oktober 1978 om bemyndigelse af Kommissionen til at optage lån til fremme af investeringer i Fællesskabet.

EFT L 298/9 af 25. oktober 1978.

Rådsafg. 887/78 af 9. oktober 1978 om vedtagelse af anden treårige handlingsplan vedr. videnskabelig og teknisk information og dokumentation.

EFT L 311/1 af 4. november 1978.

Rådsafg. 888/78 af 9. oktober 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab på området vedr. analyse af forurenende organiske mikrostofer i vand.

EFT L 311/6 af 4. november 1978.

Rådsafg. 889/78 af 9. oktober 1978 om fastlæggelse af en samordnet aktion for Det europæiske økonomiske Fællesskab på området vedr. luftforurenende stoffers fysiske-kemiske adfærd.

EFT L 311/10 af 4. november 1978.

Rådsdirektiv 176/78 af 20. februar 1978 om affald fra titandioxidindustrien.

EFT L 54/19 af 25. februar 1978.

Rådsdirektiv 319/78 af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald.

EFT L 84/43 af 31. marts 1978.

Rådsdirektiv 659/78 af 18. juli 1978 om kvaliteten af ferskvand, der kræver beskyttelse eller forbedring for at være egnet til, at fisk kan leve deri.

EFT L 222/1 af 14. august 1978.

Rådsdirektiv 686/78 af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering af fri udveksling og tjenesteydelser.

EFT L 233/1 af 24. august 1978.

[Udenrigsministeren]

Rådsdirektiv 687/78 af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge.

EFT L 233/10 af 24. august 1978.

Rådsforordn. 152/78 af 23. januar 1978 om ændring af forordning 1059/69, 1060/69 og 2682/72 vedr. ordningen for handelen med varer fremstillet af landbrugsprodukter, som ikke omfattes af traktatens bilag II.

EFT L 23/1 af 28. januar 1978.

Rådsforordn. 1302/78 af 12. juni 1978 om ydelse af finansiell støtte til projekter til udnyttelse af alternative energikilder.

EFT L 158/3 af 16. juni 1978.

Rådsforordn. 1303/78 af 12. juni 1978 om ydelse af finansiell støtte til demonstrationsprojekter til energibesparelse.

EFT L 158/6 af 16. juni 1978.

Rådsforordn. 2779/78 af 23. november 1978 om anvendelse af den europæiske regningsenhed (ERE) i retsakter på toldområdet.

EFT L 333/5 af 30. november 1978.

Rådsforordn. 2780/78 af 27. november 1978 om ændring af forordning 950/68 for så vidt angår bestemmelserne til den fælles toldtarif.

EFT L 333/7 af 30. november 1978.

Til statsministeren (4/4 79) af:

Gert Petersen (SF):

»Hvor længe endnu vil statsministeren være med til at fremme anvendelsen af livsfarlig atomkraft inden for EF?«

(Spm. nr. 791).

Begrundelse.

For tiden gøres der meget i EF for at fremme brugen af atomkraft. I praksis gennem direkte lån til investering i atomkraftanlæg, jfr. en ordning, der blev tiltrådt af Danmark i marts 1977. Siden da har EF deltaget i finansieringen af tre projekter og givet grønt lys for fire yderligere investeringer. I første omgang stod der 3,5 mia. kr. til rådighed for investeringslånene, hvoraf ca. 1,2

mia. kr. var udbetalt pr. 31. december 1978. Det har danske skatteydere været med til at finansiere.

Men også i direktiver, statsministeren har tiltrådt, bakkedes denne politik op. På stats- og regeringschefmødet (kaldet Det europæiske Råds møde) den 12.-13. marts i år fik EFs energiministre besked på mange ting, bl. a. at »træffe passende dispositioner på fællesskabsplan med henblik på at . . . fremme udnyttelsen . . . af kerneenergi . . . «.

I samme communiqué tiltrådte den danske statsminister, at »planerne for elektricitetsfrembringelse på basis af kernekraft bør udvides og fremskyndes, hver gang betingelserne herfor er til stede«. Statsministeren har påberåbt sig det sidste forbehold, som rådsformanden, Frankrigs udenrigsminister, François Poncet, ganske vist ikke fandt det umagen værd at omtale, da han detaljeret gennemgik beslutningerne over for EF-Parlamentet.

I instruksen til energiministre findes der imidlertid ikke det ringeste forbehold. De skal på fællesskabsplan sørge for, at udnyttelsen af kerneenergi bliver fremmet. Det har statsministeren skrevet under på.

Nu har virkeligheden demonstreret, hvordan de, der svor på kernekraftens sikkerhed, har optrådt letfærdigt og uansvarligt. Alle må erkende, at millioner af mennesker i dagevis har befundet sig på randen af en ufattelig katastrofe. Man må spørge sig, om de først skal dø, før fornuften vinder overtaget og – for Danmarks vedkommende – statsministeren trækker sin opfordring til EFs energiministre tilbage og vender sig mod de svulmende EF-lån til udbygning af livsfarlige atomkraftanlæg.

Besvarelse (20/4 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Om kernekraftens placering i det samlede energibillede hedder det i formandskabets konklusioner, således som vi fik dem forelagt og drøftede dem på Det europæiske Råds møde den 12.-13. marts 1979: »Fællesskabet og medlemsstaterne intensiverer deres bestræbelser for på bedst mulig måde at udnytte Fællesskabets ressourcer af kulbrinter (dvs. olie og gas) og kul. Planerne for elektricitetsfrembringelse på basis af kernekraft bør udvides og fremskyndes, når betingelserne gør

[Statsministeren]

dette muligt; ligeledes bør der i højere grad gøres brug af solenergi og geotermisk energi.«

Til ovennævnte tekst til formandskabets konklusioner tilkendegav jeg på mødet udtrykkeligt, at Danmarks forudsætninger for at indføre atomkraft var, at betingelserne var til stede. Det vil sige, at miljø-, sikkerheds- og opbevaringsproblemerne er løst på en fuldt betryggende måde.

På denne baggrund blev energiministrene instrueret om at »træffe passende dispositioner på Fællesskabsplan med henblik på at fortsætte udviklingen af olieteknologier, fremme udnyttelsen af kul og kerneenergi og anvende nye energikilder ved en forøget indsats på det forsknings- og udviklingsmæssige område og ved demonstrationsprojekter«.

EFs energipolitik satser således på en bred vifte af energikilder og ikke kun på kernekraft.

Specielt hvad angår Euratom-låneordningen, kan det oplyses, at lånene optages af Kommissionen på det almindelige kapitalmarked. Der er således ikke tale om, at danske skatteydere har været med til at finansiere disse lån. Regeringen finder i øvrigt ikke, at den kendsgerning, at Danmark ikke har truffet beslutning om indførelse af kernekraft, kan begrunde, at vi modsætter os EF-beslutninger som Euratom-låneordningen, der kan bidrage til at lette EFs samlede energiforsyningssituation.

De i spørgsmålet omtalte EF-beslutninger ændrer naturligvis ikke det forhold, at det står de enkelte medlemslande frit for, under hvilke betingelser og i hvilket omfang de vil inddrage kernekraft i deres energiproduktion.

Til *undervisningsministeren* (4/4 79) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Vil ministeren overveje, eventuelt i forbindelse med særforborgens udlægning, at lade særlige kommunale udgifter, der er forbundet med anbringelse af et barn i familiepleje fra en kommune til en anden, påhvile hjemstedskommunen i stedet for opholdskommunen?«

(Spm. nr. 792).

Begrundelse.

Spørgsmålet har sit udgangspunkt i en aktuel sag, som er undervisningsministeriet bekendt. Det drejer sig om et barn, der af København kommune er anbragt i familiepleje i Sindal kommune. Barnet går i Tolne skole, og det aktuelle problem er de udgifter, der er forbundet med ansættelse af støttelærer til barnet.

Når sagen har principiel interesse, er det, fordi det i næsten alle sådanne tilfælde vil dreje sig om en stor kommune, der anbringer børn i familiepleje i en mindre kommune.

I denne mindre kommune, der måske oven i købet er uforberedt på problemet, vil ekstraudgiften belaste budgettet uforholdsmæssig hårdt.

Hvis ministeren ikke ønsker at følge det forslag, der ligger i spørgsmålet, kunne man måske tænke sig en løsning, der i det mindste forudsatte en grundig orientering af de kommunale myndigheder i modtagerkommunen og disses accept, inden et familieplejeforhold blev iværksat.

Besvarelse (19/4 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Ved ændringen af folkeskoleloven i forbindelse med overtagelsen af særforborgsundervisningen pr. 1. januar 1980 blev der i folkeskolelovens § 40, der omhandler udgifterne til folkeskolen, indsat følgende bestemmelse som stk. 4:

»Stk. 4. Undervisningsministeren kan fastsætte regler om, hvilken kommune og hvilken amtskommune udgiften endeligt påhviler.«

I bemærkningerne til de enkelte bestemmelser udtales, at denne ændring »tilsigter at skabe hjemmel for at fravige de almindelige regler om, at udgifterne afholdes af eller pålægges den amtskommune og kommune, hvor barnet opholder sig. Der kan navnlig være behov for at fravige de almindelige regler i tilfælde, hvor børn i skolealderen er anbragt uden for hjemmet i en anden kommune end hjemstedskommunen.«

Jeg kan oplyse, at nye regler i henhold til denne bestemmelse for tiden er under udarbejdelse i ministeriet og kan forventes udsendt i løbet af efteråret. Det er imidlertid endnu for tidligt at udtale sig om, hvorvidt disse regler ville have medført en anden pla-

[Undervisningsministeren]

cering af udgifterne i det konkrete tilfælde, der nævnes i spørgsmålet.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (5/4 79) af:

Voigt (FP):

»Hvor meget vil ministeren anbefale at licensbetalerne skal betale mindre ved den næste licensindbetaling på grund af den ulovlige arbejdsnedlæggelse i Danmarks Radio, som medfører stærkt forringede udsendelser, der kompenseres med et ulideligt pausesignal?«

(Spm. nr. 799).

Begrundelse.

Statsmonopolinstitutionen Danmarks Radio må efter spørgerens opfattelse behandle lyttere og seere på samme måde som den skrivende dagspresse, når der sker en forringelse eller udeblivelse. Dagbladene kræver ikke fuld betaling, når arbejdsstandsninger medfører manglende aviser. Dette må selvfølgelig også gælde for en offentlig institution, der tilmed har monopol på radio- og TV-fronten. Ministeren bedes venligst besvare spørgsmålet meget hurtigt samt undlade den sædvanlige bemærkning om, at det er en sag for radiatorådet. Ministeren er den ansvarlige for økonomien.

Besvarelse (19/4 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Bestemmelserne om størrelsen af og de nærmere vilkår for betaling af radio- og fjernsynsafgift, herunder betaling af tillæg for for sent indbetalt afgift, er fastsat i bekendtgørelse nr. 85 af 20. marts 1975 om radio- og fjernsynsafgift. Som bekendt er betalingen knyttet til benyttelsen af radio- og fjernsynsmottagere, jfr. formuleringen i radiolovens § 6 og § 14, stk. 1, og den med hjemmel i radioloven udfærdigede bekendtgørelse. Afgiften er derfor ikke direkte en betaling til Danmarks Radio for levering af programmer i et bestemt angivet omfang.

Arbejdsnedlæggelsen for nylig har været af kort varighed og begrænset omfang, og den har ikke givet anledning til overvejelser i retning af at nedsætte afgiften for perioden 1. april til 30. september 1979.

Til *udenrigsministeren* (5/4 79) af:

Glistrup (FP):

»Er det rigtigt, at udenrigsministeren benyttede statens ministerbil, da han for nogen tid siden skulle til en 50 års fødselsdag på Bornholm?«

(Spm. nr. 809).

Begrundelse.

Spørgsmålet er identisk med spørgsmål nr. 665, som den 9. marts 1979 – jfr. Folketings-tidende spalte 8041 – blev besvaret således:

»Som svar på det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at jeg ikke har benyttet min ministerbil på Bornholm.«

Dette gav anledning til, at det ene fremskridtsfjendtlige blad efter det andet – bl. a. Aalborg Stiftstidende (stor forsideartikel den 13. marts), Aktuelt (for eksempel søndag den 11. marts) – skrev kæmpereportager om, at jeg aldeles uberettiget skulle have søgt at tilsvine og mistænkeliggøre den uskyldsrne udenrigsminister.

Der er imidlertid også fra Bornholm kommet den ene dokumentation efter den anden til mig om, at det var korrekt, at udenrigsministeren benyttede statens ministerbil ved den pågældende lejlighed, og jeg må derfor med noget, der ligner hundrede procents sikkerhed fastslå, at ministerens ovenfor anførte svar var en grov vildledning af folketinget og den danske offentlighed.

Som svaret var formet, og som det fremtræder i sammenhæng med spørgsmålet, måtte ministeren forudse, at svaret alene kunne opfattes således, at han aldeles ubetinget dementerede, at han »benyttede statens ministerbil, da han for nogen tid siden skulle til en 50 års fødselsdag på Bornholm«. Ministeren kunne ganske roligt påregne, at ingen med tillid til hans hæderlighed ville nærlæse og fortolke hans besvarelse om, at han »ikke havde benyttet min ministerbil på Bornholm« derhen, at han havde benyttet en anden skatteyderbetalt ministerbil.

Det, der interesserer offentligheden, er selvfølgelig, hvordan skatteydermidlerne anvendes, men det er sagligt så aldeles underordnet, om de benyttes til det ene eller det andet indregistreringsnummer på en bil, og om denne sædvanligvis benyttes af den ene eller den anden minister. Ingen minister ejer

[Glistrup]

nogen som helst ministerbil og kan derfor ikke med rette tale om »sin ministerbil«.

På forannævnte baggrund er det blevet nødvendigt med en ordret gentagelse af det oprindelig stillede spørgsmål, for at det også af Folketingstidende klart og tydeligt kan fremgå, at ministeren har vildledt den danske offentlighed ved en besvarelse, som er ham afkrævet i henhold til § 20 i folketingets forretningsorden.

I mit tidligere spørgsmål henviste jeg i bemærkningerne til, hvad der var oplyst over for mig.

Den mest sobre avisgengivelse af sagen fandtes i Weekendavisen for den 16. marts 1979, hvori der efter en gengivelse af spørgsmålet står følgende:

»»Det oplyste« beroede på et falsum, og ministerens skriftlige svar var lige så kort, som det var kontant: »Som svar på det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at jeg ikke har benyttet min ministerbil på Bornholm.««

Bl. a. på denne baggrund turde det være væsentligt at få det rigtige svar frem fra udenrigsministeren, hvis almene troværdighed må spille en ikke ringe rolle for det danske demokrati.

Besvarelse (19/4 79):

Udenrigsministeren (Christophersen):

I begrundelsen til sit identiske spørgsmål nr. 665 af 6. marts 1979 skriver hr. Glistrup bl.a.: »Det oplyses, at han lod sin store ministerbil fragte med chauffør med Bornholmerbåden, så bilen kunne hente ham i Rønne lufthavn og køre ham frem og tilbage til Hotel Balka Strand, hvorefter bil og ministerchauffør igen sejlede tilbage til København« – og videre –: »Ministeren bedes ... oplyse, om den anførte fremstilling af det passerede er korrekt«.

Fremstillingen var ikke og er fortsat ikke korrekt. Jeg lod ikke min ministerbil fragte til Bornholm og benyttede som følge heraf ikke min ministerbil på Bornholm.

Selv om jeg ikke føler mig forpligtet til at skulle redegøre for min daglige færden, har jeg imidlertid ikke noget imod at oplyse – som jeg allerede for længst har gjort det privat efter en personlig henvendelse fra hr. Glistrup – at jeg den pågældende dag fløj til Rønne med den ordinære rutemaskine. Ved ankomsten blev jeg sammen med en anden,

der var inviteret til landbrugsministerens 50 års fødselsdagsfrokost, indbudt til at køre i landbrugsministerens ministerbil til landbrugsministerens hjem. Denne venlige indbydelse tog jeg naturligvis imod, ligesom jeg sammen med andre gæster senere på dagen på tilsvarende måde blev kørt tilbage til lufthavnen.

Til *ministeren for kulturelle anliggender (5/4 79)* af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at licensbetalerne ikke overtræder gældende lovgivning ved at undlade at indbetale de udsendte licensindbetalingsgirokort, så længe statsmonopolinstitutionen Danmarks Radio tolererer, at medarbejderne ved deres ulovlige arbejdsnedlæggelse forhindrer en ordentlig nyhedsformidling, samt bekræfte, at monopolinstitutionen Danmarks Radio ikke efter gældende lovgivning har nogen hjemmel til at opkræve ekstragebyr for for sene indbetalinger, hvilket jo givet vil være tilfældet under de nuværende kaotiske forhold, eftersom licensbetalerne helt naturligt vil kvie sig ved at skulle betale for en vare, der er defekt?«

(Spm. nr. 813).

Besvarelse (19/4 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Bestemmelserne om størrelsen af og de nærmere vilkår for betaling af radio- og fjernsynsafgift, herunder betaling af tillæg for for sent indbetalt afgift, er fastsat i bekendtgørelse nr. 85 af 20. marts 1975 om radio- og fjernsynsafgift. Som bekendt er betalingen knyttet til benyttelsen af radio- og fjernsynsmottagere, jfr. formuleringen i radiolovens § 6 og § 14, stk. 1, og den med hjemmel i radioloven udfærdigede bekendtgørelse. Afgiften er derfor ikke direkte en betaling til Danmarks Radio for levering af programmer i et bestemt angivet omfang.

Arbejdsnedlæggelsen for nylig har været af kort varighed og begrænset omfang, og den har ikke givet anledning til overvejelser i retning af at nedsætte afgiften for perioden 1. april til 30. september.

Undladelse af at betale afgift eller forsinket indbetaling vil være i strid med radiolo-

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ven og bekendtgørelsen om radio- og fjernsynsafgift, og Danmarks Radio har i tilfælde af for sen indbetaling hjemmel i § 7, stk. 4, i bekendtgørelsen til at opkræve en tillægsafgift.

Til statsministeren (5/4 79) af:

Alfred Hansen (DR):

»Har katastrofen på atomkraftværket i Pennsylvania ændret regeringens energipolitik i en sådan grad, at indførelse af kernekraft i Danmark får en lavere prioritering, og vil statsministeren afgive et løfte om folkeafstemning før evt. indførelse af kernekraft i Danmark, hvorved statsministeren vil kunne følge det gode eksempel fra Sverige, hvor såvel den nuværende statsminister, Ola Ullsten, som den socialdemokratiske leder, fhv. statsminister Olof Palme, har krævet folkeafstemning om atomkraftspørgsmålet?«

(Spm. nr. 814).

Begrundelse.

Uheldene på atomkraftværkerne i Pennsylvania og Sverige samt protesterne mod affaldsprojektet i Gorleben bør få konsekvenser for regeringens energipolitik, som bygger på kernekraft som supplerende energikilde.

Hidtil har diskussionen været centreret omkring affaldsproblemerne, men katastrofen i Pennsylvania kræver, at vi også inddrager diverse driftsrisici i debatten om kernekraft.

Katastrofen i Pennsylvania, hvis følger måske først kendes om nogle år, har klart vist, at kernekraft er behæftet med så stor risiko, at den bør give regeringen grund til alvorlige overvejelser.

Hvis regeringen imidlertid på trods af de åbenlyse farer, som a-kraft indebærer, fastholder den nuværende energipolitik, bør den danske befolkning have løfte om en folkeafstemning. Det vil være uanstændigt, om kernekraftværker presses ned over befolkningen, uden at den har haft direkte indflydelse på beslutningen.

Besvarelse (20/4 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Regeringen har ikke planer om udarbejdelse af en alternativ energiplan, men vil af-

vente undersøgelserne efter reaktorulykken i Pennsylvania. Som det er offentligheden bekendt, har regeringen i samarbejde med den svenske regering iværksat en sådan undersøgelse. Hvad angår regeringens energiplan, må det understreges, at der inden for rammerne af denne foregår et stort arbejde for at fremme forskningen og udviklingen af alternative energikilder. Spørgsmålet om, hvorvidt der skal afholdes folkeafstemning om anvendelse af kernekraft som energikilde, må afgøres, når spørgsmålet bliver aktuelt, efter de regler, der gælder i grundloven.

Til ministeren for skatter og afgifter (6/4 79) af:

Jens Møller (KrF):

»Er ministeren enig i det synspunkt, forhenværende finansminister Poul Møller anlagde i en artikel i Berlingske Tidende den 2. april 1979, hvorefter tavshedspligtens formål er at beskytte borgerne, hvorimod dens formål ikke er at beskytte dem, der er bragt i offentligt hverv, mod kritik af den måde, hvorpå de udøver deres hverv, og vil ministeren, såfremt han ikke måtte være enig med Poul Møller, give en begrundet redegørelse for sit syn på tavshedspligtens formål?«

(Spm. nr. 815).

Begrundelse.

Med udgangspunkt i den stadig debatterede affære i landsskatteretten skriver Poul Møller bl.a. i Berlingske Tidende:

»Jeg har altid forstået, at offentlige myndigheders tavshedspligt skulle beskytte borgere, som havde sager for offentlige myndigheder, mod, at tjenestemænd røbede til uvedkommende, hvad de havde fået af viden om den pågældende borger, for hvis skyld tavshedspligten eksisterede.«

Det hedder videre i Poul Møllers artikel:

»Man kan dog befrygte, at dette klare syn på tavshedspligtens formål vil blive underkendt af skatteministeren, som i sit svar i folketingets spørgetid afslørede, at han knap nok var på det rene med, hvad landsskatteretten egentlig er.«

Der henvises til artiklen for så vidt angår yderligere enkeltheder (side 8 i Berlingske Tidende).

Besvarelse (20/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg mener ikke, at tavshedspligtens formål kan fremstilles så enkelt, som det er gjort i spørgsmålet.

Det er klart, at bestemmelser om tavshedspligt ikke har til formål at beskytte den, der virker i et offentligt hverv, mod kritik af den måde, hvervet udøves på.

Tavshedspligtsbestemmelser vil ofte have til formål at beskytte borgerne.

Imidlertid kan bestemmelser om tavshedspligt udmærket have et videre sigte og samtidig være begrundet i offentlige interesser, ligesom visse tavshedspligtsbestemmelser er begrundet udelukkende i hensyn til offentlige interesser.

Jeg er af den opfattelse, at de tavshedspligtsbestemmelser, der er gældende for landsskatterettens voteringer, er begrundet både i hensynet til vedkommende skatteyder og i hensynet til det offentlige, og jeg kan herved henvise til, at voteringsprotokollen ikke er omfattet af skatteyderens adgang til aktindsigt efter offentlighedsloven.

Den offentlige interesse, der er knyttet til en hemmeligholdelse af landsskatterettens voteringer, er hensynet til at sikre, at rettens medlemmer alene voterer efter deres overbevisning, hvorved det vil kunne være en støtte for det enkelte medlem, at hans votum ikke er tilgængeligt for nogen uden for landsskatteretten.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (9/4 79) af:

Thorndahl (FP):

»Ministeren bedes oplyse, om det er korrekt, at retsformanden i landsskatteretten under rettens behandling af en verserende skattesag har udtalt: »Glistrup skulle jo nødvendig få indtryk af, at han kunne vinde sagen.«

(Spm. nr. 821).

Begrundelse.

Opinionsinstitutterne har vist, at ca. halvdelen af den danske befolkning finder, at den anlagte sag mod Mogens Glistrup er en politisk sag. Af hensyn til den resterende del

ville det være hensigtsmæssigt, om ministeren kunne bekræfte, at landsskatterettens formand som begrundelse for at opnå en bestemt afgørelse har udtalt: »Glistrup skulle jo nødvendig få indtryk af, at han kunne vinde sagen.«

Herefter er der næppe nogen, der vil være i tvivl om, at sagen mod Mogens Glistrup er en politisk sag.

Besvarelse (20/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg må beklage ikke at kunne give den ønskede oplysning. Som jeg ved besvarelsen af en række tidligere spørgsmål vedrørende landsskatterettens voteringsregler gentagne gange har været inde på, er rettens medlemmer undergivet tavshedspligt om, hvad der foregår ved retsforhandlingerne. Jeg har derfor heller ikke nogen umiddelbar adgang til at skaffe mig viden om, hvad der passerer under retsmøderne.

Til *statsministeren* (9/4 79) af:

Voigt (FP):

»Vil statsministeren på det førstkomende regeringsmøde anmode ministeren for offentlige arbejder om på regeringens vegne at fremsætte lovforslag om forbud mod saltning af vore veje, således at betænkning kan afgives, inden fristen udløber den 18. maj, så forslaget kan vedtages inden folketingets hjemsendelse den 31. maj?«

(Spm. nr. 822).

Begrundelse.

En ministeriel rapport har nu klart bekræftet de synspunkter, som jeg igennem flere spørgsmål i januar gjorde opmærksom på. Det væsentligste er naturligvis, at rapporten peger på, at salt ikke forbedrer færdselssikkerheden, hvilket jo må være det helt afgørende for, at vi nu holder op med at ødelægge vor undergrund, beplantning, veje og broer, biler, cykler, sko og katte- og hundepoter osv. osv.

Besvarelse (19/4 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

[Statsministeren]

Baggrunden for spørgsmålet er en rapport, som er udarbejdet af en projektgruppe under ministeriet for offentlige arbejders vejregulorganisation og udsendt af ministeriet i april 1979.

Rapporten har titlen »Samfundsøkonomisk analyse af anvendelsen af vejsalt i vintervedligeholdelsen« og søger at opstille en økonomisk vurdering af fordele og ulemper ved brug af vejsalt. Den peger på, at den samfundsøkonomiske gevinst ved brug af vejsalt i vintervedligeholdelsen af vejnettet er mere tvivlsom, end man hidtil har antaget. Om vejsaltets færdselssikkerhedsmæssige værdi fastslår den, at der ikke foreligger erfaringsmateriale, der dokumenterer den gængse påstand om, at brug af vejsalt betyder en formindsket risiko for trafikken.

Projektgruppen anbefaler ikke en radikal omlægning af vintervedligeholdelsespolitikken for vejene, herunder totalt ophør med brug af vejsalt.

Rapporten kan give anledning til debat i de forskellige vejbestyrelser omkring brugen af vejsalt på vejnettet. Den peger også på, at man ved lokalt ændret praksis kan få mere viden om konsekvenserne ved generelt ophør med vejsalt.

Det materiale, som rapporten fremlægger, har derimod ikke en sådan entydighed, at det på nuværende tidspunkt kan begrunde gennemførelse af lovgivning om forbud mod vejsalt.

Til forsvarsministeren (9/4 79) af:

Gert Petersen (SF):

»Skal generaløjtnant Vegger forflyttes til en ikke-militær afdeling under forsvarsministeriet i anledning af hans offentlige underkendelse af den politik, han som tjenestemand er sat til at administrere?«

(Spm. nr. 823).

Begrundelse.

Ifølge RB har generaløjtnant Vegger udtalt, at NATOs konventionelle styrker – især de danske – er for små (Socialistisk Dagblad 5. april 1979). Ifølge samme referat har hr. Vegger også sagt, at vi er næsten hele tiden bag efter begivenhederne, og derved bringer vi freden i fare.

Forudsat referatets rigtighed er det hårde anklager, den danske chef for NATOs enhedskommando fremfører mod den af folketingsflertallet vedtagne forsvarspolitik. Han siger, at den bringer freden i fare, og han mere end antyder, at han ikke kan løse den opgave, han er betroet som tjenestemand.

Man kan – som spørgeren – mene, at hr. Veggers kritik er fuldkommen forfejlet. Nærværende spørgsmål drejer sig imidlertid om noget helt andet.

Som bekendt har regeringen i en sag vedrørende EDB-registrering fundet det fornødent at forflytte en for dette spørgsmål ansvarlig tjenestemand, fordi han offentligt kritiserede regeringens registerpolitik. Derfor må man spørge sig, om det samme princip ikke bør anvendes over for en general, der totalt underkender den forsvarspolitik, regeringen har sat ham til at administrere. Medmindre hr. Vegger forflyttes til f. eks. fyr- og vagervæsenet, er der tale om en grov forsølsbehandling.

Selvfølgelig er der den mulighed at gendindsætte hr. Jussi Merklin i hans gamle stilling. I så fald vil det være logisk, at også hr. Vegger offentligt kan kritisere den politik, det er ham betroet at administrere. Spørgeren, som er tilhænger af ytringsfrihed for alle uden hensyn til deres stilling, vil anse denne løsning for den rimeligste.

Besvarelse (19/4 79):

Forsvarsministeren (Søgaard):

Generaløjtnant A. C. B. Vegger er som chef for enhedskommandoen i den sydlige del af NATOs Nordregion ansat i en NATO-stilling. I denne egenskab har generalen den 4. april d.å. i anledning af 30 års dagen for NATOs oprettelse holdt en tale i hovedkvarteret i Karup til det dér tjenstgørende danske og allierede personel samt til pressen om baggrunden for NATOs oprettelse og NATOs situation i dag.

I denne tale har generalen påpeget, at NATOs konventionelle styrker er for små, særlig de danske, og at dette forhold bør søges afhjulpet i det nye danske forsvarsforlig fra og med 1981. Yderligere har generalen – uden speciel adresse til Danmark – udtalt, at vi – hvilket jeg forstår som NATO – næsten hele tiden er bag efter begivenhederne og dermed bringer freden i fare.

[Forsvarsministeren]

Jeg finder det ikke angribeligt eller usædvanligt, at der fra NATO-side er fremsat og fortsat fremsættes bemærkninger om behov for forbedringer af medlemslandenes forsvarsbidrag, ligesom jeg ikke i de fremsatte udtalelser ser nogen underkendelse af den af folketingset vedtagne forsvarspolitik.

Den af general Vegger fremførte militærfaglige vurdering af styrkeforholdet mellem NATO og Warszawapagten og af den eksisterende mangel i NATO, herunder Danmark, på konventionelle styrker er i overensstemmelse med NATOs officielle vurdering. Denne vurdering er den danske regering og offentligheden bekendt og vil indgå i overvejelserne omkring en kommende forsvarsordning.

Til *undervisningsministeren* (9/4 79) af:

Halvgaard (FP):

»Vil ministeren på baggrund af det stigende antal skolepsykologer tage disses arbejdsområde op til revision?«

(Spm. nr. 824).

Begrundelse.

Som forholdene er i dag, er skolepsykologernes arbejdsområde stort set begrænset til testning af elever med det formål at konstatere, hvorvidt disse er motiverede for særundervisning.

Denne særundervisning gives derefter af skolens lærere.

Med mit spørgsmål ønsker jeg ministerens overvejelse af, hvorvidt denne undervisning fremover også bør varetages af de pågældende skolepsykologer, som gennem deres lange uddannelse må kunne give denne undervisning langt mere betryggende. Selve testningen med det formål at konstatere et behov for særundervisning er jo kun en proces, som enhver uddannet lærer kan gennemføre.

Besvarelse (19/4 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

I henhold til folkeskolelovens § 11, stk. 2, sker henvisning til specialundervisning efter samråd med forældrene og eleven og på grundlag af en skolepsykologisk undersøgelse. Undersøgelsen tilsigter på grundlag af dels testninger, dels samtaler med eleven, forældrene og elevens lærere at klarlægge

årsagerne til en elevs skolevanskeligheder og at diagnosticere et eventuelt handicap hos eleven.

Efter afslutningen af undersøgelsen udfærdiger skolepsykologen en rapport med forslag om at henvise eleven til en nærmere angiven form for specialundervisning eller andre foranstaltninger til afhjælpning af elevens vanskeligheder.

Endvidere følger skolepsykologen udviklingen hos elever, der henvises til specialundervisning, med henblik på afgørelse af spørgsmålet, om der bør ske ændringer af undervisningen, eller om der er grundlag for et forslag om, at specialundervisningen kan ophøre.

Skolepsykologernes arbejdsområde er således ikke – som det anføres i begrundelsen for spørgsmålet – stort set begrænset til at teste elever.

De nævnte opgaver kan efter ministeriets opfattelse ikke varetages af andre end skolepsykologerne, som efter lærereksamen har gennemgået en skolepsykologisk videreuddannelse.

Derimod vil det ikke være rimeligt at stille dette yderligere uddannelseskraft til de lærere, der udfører specialundervisningen.

Jeg kan derfor ikke gå ind for forslaget om, at specialundervisning alene skal varetages af skolepsykologer.

Jeg kan tilføje, at når skolepsykologer normalt skal læse et mindre antal specialundervisningstimer, skyldes dette, at skolepsykologerne herigennem bevarer forbindelsen med undervisningssituationen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om Københavns lufthavnsvæsen.

(Lovforslag nr. L 209. Fremsat 20/4 79).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Normann Andersen (S):

Vi er tre gange tidligere gået ind for udskyldelse af lov om Københavns lufthavnsvæsen, en lov, der stammer fra 1970, og som